

mijmering / nichtjes

Nadat de tientallen jaren oude en verbruinde bosschages waren opgeruimd wilde mijn Syrische buurvrouw graag tulpen in ons gemeenschappelijke voortuintje. Persoonlijk had ik mijn twijfels - tulpen zijn een paar weken per jaar leuk en daarna hebben ze maanden nodig om af te sterven - maar om

haar een plezier te doen kwamen er tulpen. Honderd hebben we er geplant, de helft is uitgekomen en allemaal aan mijn kant. Ik schaamde me een beetje, alsof ik haar de meuk had gegeven en zelf met de hoofdprijs was gaan lopen, maar zeer waarschijnlijk heeft dit te maken met het simpele feit dat mijn kant van het perkje nog net wat zon krijgt en de hare niet. Op haar verzoek is een tweede poging gewaagd met 'kleurig perkgoed'. 't Zal me benieuwen, de kwestie zon blijft.

Toen ik haar van de week sprak vertelde ze me dat ze vanaf nu geen vier maar zes kinderen tussen de tien en negentien heeft. De komende jaren heeft ze de zorg voor twee nichtjes van zestien en veertien. Kinderen van haar mans broer, die in Syrië vanwege de burgeroorlog niet veilig zijn. 'Heel druk voor mij', vertelde ze, 'geen tijd voor vriendinnen of wandelen, alleen voor boodschappen, koken en huishouden.' 'Had je daar zelf niets in te zeggen', wilde ik vragen, vanuit mijn West-Europese, op mezelf gerichte leven - je zult maar twee relatief onbekende pubers op je dak krijgen die de taal niet spreken en vanaf nul hun weg moeten vinden - maar ik besepte op tijd dat dat een foute vraag was. Niets aan te doen begreep ik, dit moet zo gebeuren.

Ik voelde me klein na haar verhaal, en al helemaal na kennismaking met de beschaafde, beleefde, vloeiend Engels sprekende gehoofddoekte meisjes, die op mijn onnozele vraag of het niet moeilijk was om ouders en land te verlaten met lotsberusting zeiden dat blijven te gevaarlijk was. In Nederland zouden we ons niet gauw laten welgevalen waar we niet voor kiezen. In Syrië ben je er voor je familie. Hebben ze je nodig, dan zet je je deur open. En niet voor een week, maar voor jaren.